

Ár 2019, miðvikudaginn 28. júní, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Auður Inga Ingvarsdóttir, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir, Unnur Erla Jónsdóttir og Magnús Fannar Sigurhansson.

Fyrir er tekið **mál nr. 2/2019**:

M
gegn
fjármálafyrirtækinu F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefnd sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 30. janúar 2019, með kvörtun sóknaraðila, dagsettri sama dag. Með tölvupósti nefndarinnar 31. janúar 2019 var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi dags. 6. mars 2019. Bréfið var sent sóknaraðila með tölvupósti nefndarinnar 6. mars 2019 og henni gefinn kostur á að koma athugasemdum sínum á framfæri. Athugasemdir sóknaraðila bárust með bréfi 19. mars 2019 og 29. maí 2019.

Málið var tekið fyrir á fundum nefndarinnar 5. apríl og 3., 17. og 24. maí og 12. og 28. júní 2019.

II.

Málsatvik.

Dánarbú eiginmanns sóknaraðila, var tekið til opinberra skipta með úrskurði Héraðsdóms Suðurlands hinn 20. desember 2016. Meðal eigna dánarbúsins var fasteignin A. Voru á fasteigninni áhvílandi tryggingarbréf frá varnaraðila til tryggingar skuldum eiginmanns heitins. Við skiptin lýsti varnaraðili tveimur veðkröfum í búið er voru móttæknar og samþykktar án athugasemda af hálfu skiptastjóra hinn 17. febrúar 2017. Lýsti varnaraðili annars vegar kröfu A að fjárhæð 6.690.529 kr., er samanstóð af höfuðstól, innheimtubóknun auk kostnaðar við kröfulýsingu. Var í niðurlagi kröfulýsingarinnar þess óskað að framangreind fjárhæð ásamt áfallandi vöxtum og kostnaði fengist greidd af eignum dánarbúsins. Hins vegar lýsti varnaraðili kröfu B að fjárhæð 53.838 kr. Sú fjárhæð samanstóð einnig af höfuðstól, innheimtubóknun og kostnaði við kröfulýsingu og var þess óskað að hin tilgreinda fjárhæð, ásamt áfallandi vöxtum og kostnaði, fengist greidd af eignum búsins. Úthlutunargerð skiptastjóra lá fyrir hinn 15. janúar 2018 og var skiptafundur vegna búsins haldinn af hálfu skiptastjóra þann 13. febrúar 2018. Engar athugasemdir voru þar gerðar við fundarboðið né frumvarp til úthlutunar er byggði á samþykktum kröfulýsingum er borist höfðu skiptastjóra.

Samkvæmt samkomulagi við skiptastjóra keypti sóknaraðili eignarhlut dánarbúsins í fasteigninni X og var afsali þinglýst 20. apríl 2018. Var grundvöllur kaupanna staða áhvílandi lána sem varnaraðili hafði lýst í dánarbúið. Sóknaraðili setti í kjölfarið umrædda eign á sölu svo hægt væri að gera upp allar veðkröfur sem samþykktar höfðu verið af skiptastjóra. Við sölu eignarinnar hafði sóknaraðili samband við Motus þar sem hún óskaði eftir staðfestingu á að uppgjörsfjárhæð veðskulda væri sú sama og kæmi fram í frumvarpi skiptastjóra sem og hvort semja mætti um lægri kostnað. Motus hafnaði beiðni um lægri kostnað og kynnti einnig aðra stöðu og útreikning veðskulda en skiptastjóri hafði samþykkt. Í kjölfarið óskaði Motus eftir formlegu erindi frá sóknaraðila er sent var 30. júlí 2018 sem Motus svo hafnaði með öllu. Sóknaraðili greiddi í framhaldi þá fjárhæð sem Motus hafði krafist svo hægt væri að ganga frá sölu fasteignarinnar en var greiðslan innt af hendi með fyrirvara.

Hinn 17. desember 2018 gerði sóknaraðili kröfu um greiðslu úr hendi varnaraðila um mismun á fjárhæð lýstra veðkrafna í dánarbú eiginmanns og þeirrar fjárhæðar sem sóknaraðili greiddi Motus í þeim tilgangi að aflétta áhvílandi skuldum varnaraðila og selja umrædda fasteign. Þá gerði sóknaraðili einnig kröfu um greiðslu vegna aðstoðar lögmanns. Varnaraðili fól Lögheimtunni (Motus) að svara kröfu sóknaraðila og henni loks hafnað án rökstuðnings hinn 14. janúar 2019.

III.

Umkvörtunarefni.

Kröfur sóknaraðila eru þær að varnaraðila verði gert að greiða henni 1.527.048 kr. auk lögmannskostnaðar að fjárhæð 150.000 kr., eða samtals 1.677.048 kr. Þá krefst sóknaraðili einnig að varnaraðila verði gert að greiða henni kærumsáskostnað vegna meðferðar málsins fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Sóknaraðili segir að varnaraðili hafi hinn 14. febrúar 2017 lýst tveimur kröfum í dánarbú eiginmanns. Var annars vegar um að ræða kröfu B að upphæð 53.838 kr. (þar af 16.748 kr. í innheimtukostnað og kröfulýsingagjald að fjárhæð 7.440 kr) og hins vegar kröfu A að fjárhæð 6.690.529 kr. (þar af 285.097 kr. í innheimtukostnað auk 7.440 kr. í kröfulýsingagjald). Hafi í lok kröfulýsinganna komið fram að framangreindar fjárhæðir auk áfallandi vaxta og kostnaðar óskuðust greiddar af eignum dánarbúsins.

Sóknaraðili bendir á að samkvæmt útreikningum Motus hinn 20. júlí 2018 hafi fyrrnefndar kröfur numið annars vegar 62.698 kr. (þar af 6.019 kr. dráttarvextir og 18.497 kr. innheimtukostnaður) og hins vegar 8.022.783 kr. (þar af 1.301.404 kr. dráttarvextir, 306.885 kr. í innheimtupóknun, 14.880 kr. í kröfulýsingargjald og vextir af kostnaði 1.622 kr.). Telur varnaraðili hækkun þessa tilkomna vegna reiknaðra dráttarvaxta á kröfuna, aukins innheimtukostnaðar auk þess sem kröfulýsingagjald hafi verið tvöfaldað á aðra kröfuna. Segir sóknaraðili að samkvæmt fyrirmælum 2. mgr. 117. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldprotaskipti o.fl. (gþl.), sbr. 1. mgr. 57. gr. laga nr. 2/1991 um skipti á dánarbúum, þurfi kröfugerð kröfulýsingar að vera með nánast sama hætti og í stefnu í einkamáli. Þurfi þannig kröfulýsing að vera skrifleg ásamt því að tekið sé fram í hvers þágu hún sé gerð svo ekki verði um villst. Þá skuli kröfur tiltekna svo skýrt sem verða megi, svo sem fjárhæð kröfu og vaxta og hvernar stöðu sé krafist að hún njóti í skuldaröð, ákvörðun á tilteknum réttindum á hendur þrotabúinu, greiðslu kostnaðar af innheimtu kröfunnar eða gæslu hagsmuna af henni, o.s.frv. Ennfremur skuli þar greina þær málsástæður sem kröfuhafi byggi rétt sinn á svo og önnur atvik. Þá vísar sóknaraðili til 3. mgr. 117. gr. gþl., sbr. 4. mgr. 57. gr. laga nr. 20/1991, er segi að þau gögn skuli fylgja kröfulýsingu sem kröfur séu studdar við. Að auki vísar sóknaraðili

til 6. mgr. 117. gr. gþl., sbr. 4. mgr. 57. gr. laga nr. 20/1991 þar sem fram kemur að kröfulýsingu fyrir skiptastjóra fylgi sömu áhrif og ef mál hefði verið höfðað um kröfuna á þeirri stundu sem hún berist honum.

Að mati sóknaraðila megi af ofangreindu leiða að þegar kröfuhafi lýsi kröfu í bú, hvort sem um sé að ræða þrotabú eða dánarbú, sé hann bundinn af kröfugerð kröfulýsingar sinnar líkt og í einkamáli. Sé varnaraðili því bundinn af kröfulýsingu sinni og þeirri fjárhæð er skiptastjóri samþykkti sem veðkröfu og féll undir tryggingarbréf áhvílandi á fasteigninni X. Telur sóknaraðili það því ekki geta staðist að varnaraðili geti síðar gert kröfu um dráttarvexti en slíkri kröfu hafi ekki verið haldið uppi gagnvart skiptastjóra dánarbúsins.

Þá telur sóknaraðili jafnframt kröfu um hækkun á innheimtukostnaði og gjöldum ásamt greiðslu dráttarvaxta, með þeim hætti sem krafist var við sölu fasteignarinnar, vanreifaða. Segir sóknaraðili að í kjölfar kaupa fasteignarinnar hafi hvorki skiptastjóra dánarbúsins né sóknaraðila verið tilkynnt að kröfur varnaraðila væru fallnar í gjalddaga.

Að lokum segir sóknaraðili að lýstar kröfur varnaraðila í dánarbú Kristjáns Jónssonar hafi numið samtals 6.744.367 kr. en að kröfu Motus hafi sóknaraðili þurft að greiða varnaraðila 8.271.415 kr. til að geta aflétt tryggingarbréfunum og selt fasteignina. Geri sóknaraðili því kröfu um greiðslu mismunar, það er 1.527.048 kr. ásamt lögmannskostnaði, eða samtals 1.677.048 kr., auk greiðslu kærumálskostnaðar fyrir nefndinni.

Í síðari athugasemdum hafnar sóknaraðili málflutningi varnaraðila og áréttar þau sjónarmið sín að varnaraðili sé bundinn af fjárhæð lýstra krafna í dánarbú eiginmanns. Þá kemur sóknaraðili því á framfæri að með samkomulagi við skiptastjóra dánarbúsins keypti sóknaraðili eignarhlut búsins í fasteigninni X og tók yfir áhvílandi skuldir eignarinnar. Segir sóknaraðili varnaraðila halda því fram, með vísan til 1. mgr. 99. gr. gþl., að með kaupunum hafi sóknaraðili einnig ábyrgst sjálfkrafa dráttarvexti af skuldinni frá úrskurðardegi, þ.e. 20. desember 2016. Hafnar sóknaraðili þeirri málsástæðu. Segir hann sig hafa keypt eignarhlutinn í góðri trú með samkomulagi við skiptastjóra sem fari með forræði yfir búinu. Hafi samkomulag þeirra miðað við frumvarp skiptastjóra enda hafi frumvarpið innihaldið fjárhæð þeirra krafna er varnaraðili hafi lýst. Telur sóknaraðili að gerðar séu ríkar kröfur til skýrleika kröfulýsinga og séu aðila bundnir af kröfugerð sinni líkt og í einkamáli, sbr. einkum 2. og 6. mgr. 117. gr. gþl. Leiði þetta, að mati sóknaraðila, til þess að varnaraðili sé bundinn af kröfulýsingu sinni og þeirri fjárhæð sem samþykkt var hjá skiptastjóra sem veðkrafa.

Þá telur sóknaraðili að krafa varnaraðila um hækkun á innheimtukostnaði og gjöldum ásamt kröfu um dráttarvexti, með þeim hætti sem krafist var þegar kom að sölu eignarinnar, standist ekki. Segir sóknaraðili að fyrir liggi að hvorki skiptastjóra dánarbúsins né sóknaraðila hafi verið tilkynnt að kröfur varnaraðila væru fallnar í gjalddaga né heldur að þær væru enn í innheimtu þrátt fyrir téð samkomulag við skiptastjóra um kaup á eignarhlut dánarbúsins í fasteigninni X. Sóknaraðili bendir á að varnaraðili sé fjármálafyrirtæki sem búi yfir mikilli sérþekkingu og mannafla. Séu af þeim sökum gerðar ríkar kröfur en ella um að tilkynnt sé að slíkar aðgerðir séu yfirstandandi.

Að lokum segir sóknaraðili að við kaupin á eignarhlut dánarbúsins í umræddri fasteign hafi hún gengist í ábyrgð á áhvílandi skuldum. Fari því um réttarvernd sóknaraðila samkvæmt lögum nr. 32/2009 um ábyrgðarmenn, sbr. 1. og 2. mgr. laganna. Sóknaraðili vísar til 1. mgr. 7. gr. laga nr. 32/2009 þar sem segi að lánveitandi skuli

senda ábyrgðarmanni skriflega tilkynningu svo fljótt sem kostur er um vanefndir lántaka sem og um andlát lántaka eða að bú hans hafi verið tekið til gjaldþrotaskipta. Þá verði ábyrgðarmaður ekki krafinn um greiðslur á dráttarvöxtum eða öðrum innheimtukostnaði lántaka sem fellur til eftir gjalddaga nema liðnar séu tvær vikur frá því að ábyrgðarmanni var sannanlega gefinn kostur á að greiða gjaldfallna afborgun, sbr. 3. mgr. 7. gr. laganna. Telur sóknaraðili því skriflega tilkynningu til ábyrgðarmanns, með nægilegum fyrirvara, forsendu þess að lánveitandi geti innheimt dráttarvexti og annan vanskilakostnað, sbr. einnig 1. mgr. 7. gr. laganna. Sóknaraðili segir sér ekki hafa verið send slík tilkynning og sé því ekki hægt að krefja hana sem ábyrgðarmann um greiðslu á dráttarvöxtum eða öðrum innheimtukostnaði lántaka sem til sé kominn eftir að krafan féll í gjalddaga.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess að kröfum sóknaraðila verði hafnað.

Varnaraðili segir að samkvæmt gögnum málsins hafi verið farið með búið eftir ákvæðum laga um gjaldþrotaskipti o.fl. nr. 21/1991. Sé heimild til slíkrar meðferðar að finna í 3. mgr. 62. gr. laga um skipti á dánarbúum o.fl. nr. 20/1991, enda hafi eignir búsins ekki nægt fyrir skuldum. Vísar varnaraðili til greinargerðar með frumvarpi til laga nr. 20/1991 sem staðfesti heimild þess þar sem fram komi að sé efnahagur dánarbús með þeim hætti að slá megi því föstu að eignir dugi ekki fyrir skuldum verði skiptastjóri að taka ákvörðun um að frekari framkvæmd skiptanna fari eftir lagareglum um gjaldþrotaskipti. Segir varnaraðili þetta eiga við þegar um ógjaldfær dánarbú sé að ræða en lagafyrirmælum gjaldþrotalaga sé einmitt ætlað að taka á búskiptum við slíkar aðstæður.

Þá bendir varnaraðili á að þar sem farið hafði verið með búið eftir ákvæðum laga um gjaldþrotaskipti hafi ákvæði þeirra laga átt við fullum fetum við skipti á búinu. Segir varnaraðili að samkvæmt 1. mgr. 99. gr. gþl. falli allar kröfur á hendur þrotabúi sjálfkrafa í gjalddaga við uppkvaðningu úrskurðar héraðsdómara um að búið sé tekið til skipta óháð því hvort um annað hafi verið samið áður. Hafi skuldir búsins því fallið í gjalddaga hinn 20. desember 2016 þegar kveðinn var upp úrskurður um að dánarbú eiginmanns skyldi tekið til opinberra skipta. Bendir varnaraðili á að frá og með þeirri stundu hafi skuldir dánarbúsins við varnaraðila borið dráttarvexti.

Varnaraðili vísar til þess að með kaupum sóknaraðila á eignarhlut búsins í fasteigninni X hafi sóknaraðili tekið yfir áhvílandi skuldir eignarinnar og gengist persónulega í ábyrgð fyrir þeim skuldum auk dráttarvaxta. Þá vekur varnaraðili athygli á að í erindi lögmanns sóknaraðila sé fullyrt að grundvöllur kaupanna hafi verið staða áhvílandi lána sem varnaraðili hafði lýst í dánarbúið. Hafi kaup sóknaraðila þar af leiðandi grundvallast á þeim fjárhæðum sem tilgreindar voru í kröfulýsingunum auk vaxta og kostnaðar af þeim fjárhæðum. Varnaraðili segir að svo virðist sem sóknaraðili hafi ekki áttað sig á að umræddar kröfur bæru dráttarvexti. Að mati varnaraðila hafi það þó ekki áhrif á tilvist dráttarvaxtanna.

Varnaraðili bendir að auki á að í 1. tl. 114. gr. gþl. komi fram að kröfur um vexti, gengismun og kostnað af innheimtutröfu sem hafi fallið til skv. 112. eða 113. gr. laganna, eftir að úrskurður hafi gengið um að bú sé tekið til skipta, standi að baki kröfum skv. 109.-113. gr. laganna. Taki ákvæðið þannig af öll tvímæli um að veðréttur eða tryggingarréttindi nái einnig til greiðslu vaxta og innheimtukostnaðar sem til falli eftir uppkvaðningu úrskurðar um skiptin. Sé því að mati varnaraðila ekki um eftirstæðar kröfur að ræða og njóti þannig krafa um vexti af veðkröfum skv. 111. gr. laganna veð-

eða tryggingarréttar líkt og höfuðstóll veðkröfunnar. Vísar varnaraðili jafnframt til þess að í kröfulýsingu varnaraðila hafi skýrt komið fram að kröfunum hafi verið lýst sem veðkröfum sem og áréttað að óskað væri greiðslu höfuðstóls auk áfallandi vaxta og kostnaðar.

Varnaraðili telur ennfremur að orðalag kröfulýsingarinnar skipti ekki öllu máli sökum sölu eignarinnar að nýju. Segir varnaraðili að í aðdraganda sölunnar hafi sóknaraðili haft samband við Motus varðandi upplýsingar um stöðu krafanna og hafi hann verið upplýstur um stöðu þeirra að teknu tilliti til dráttarvaxta. Ekki hafi þannig komið til álita að miða við þá fjárhæð sem tiltekin var í frumvarpi skiptastjóra. Segir varnaraðili að viðkomandi kröfur hafi borið dráttarvexti frá úrskurðardegi og hafi Motus því upplýst um raunverulega stöðu skuldarinnar sem sóknaraðili hafði yfirtekið.

Með hliðsjón af ákvæði 1. mgr. 99. gr. gþl. telur varnaraðili að ekki geti verið um neina aðra vexti að ræða en dráttarvexti af skuldum dánarbúsins eftir úrskurðardag, enda gjaldfalli skuldirnar við það tímamark. Segir varnaraðili að með kaupum sóknaraðila á eignarhluta dánarbúsins í umræddri fasteign hafi sóknaraðili tekið yfir skuldir dánarbúsins og gengist í ábyrgð fyrir greiðslu áhvílandi veðkrafna þar með talið dráttarvöxtum af kröfunum.

Að mati varnaraðila hafi efni kröfulýsinga hans verið í fullu samræmi við 1. mgr. 57. gr. laga nr. 20/1991, sbr. einnig 2. mgr. 117. gr. gþl. Segir varnaraðili kröfur sínar skýrt tilgreindar sem og hafi verið tekið fram hvaða stöðu væri krafist, þ.e. stöðu veðkrafna með tilheyrandi réttaráhrifum. Þá hafnar varnaraðili með öllu fullyrðingum sóknaraðila um að kröfur varnaraðila séu vanreifaðar og með vísan til framangreinds standi engin efni til að taka kröfu sóknaraðila til greina.

Hvað varðar kröfu sóknaraðila um greiðslu lögmanns- og kærumálskostnaðar fyrir nefndinni bendir varnaraðili á að slíkar kröfur séu í eðli sínu málskostnaðarkröfur. Að mati varnaraðila verði þessum kröfulið hvergi fundin stoð, hvorki í samþykktum úrskurðarnefndar né öðrum samningum sem varnaraðili kann að hafa undirgengist. Vísar varnaraðili í því sambandi til úrskurðar úrskurðarnefndar um fjármálafyrirtæki í máli nr. 39/2014.

V.

Niðurstaða

Ágreiningur málsaðila lýtur að innheimtu dráttarvaxta auk innheimtu- og kröfulýsingarkostnaðar vegna uppgjörðs veðskulda er hvíldu á eigninni X. Krefst sóknaraðili þess að varnaraðila verði gert að greiða sér 1.527.048 kr. ásamt lögmannskostnaði, eða samtals 1.677.048 kr., auk greiðslu kærumálskostnaðar fyrir nefndinni.

Dánarbú eiginmanns var tekið til opinberra skipta hinn 20. desember 2016 og fór um skiptin samkvæmt lögum um gjaldþrotaskipti o.fl. nr. 21/1991. Samkvæmt fyrirætlum 2 mgr. 117. gr. gþl., sbr. 1. mgr. 57. gr. laga nr. 20/1991 skal kröfulýsing vera skrifleg og kröfur tilteknar svo skýrt sem verða má, svo sem hvað varðar fjárhæð kröfu og vaxta í krónum, hverrar stöðu hún njóti í skuldaröð, greiðslu kostnaðar af innheimtu kröfunnar, eða gæslu hagsmuna af henni. Af málgögnum verður ráðið að varnaraðili lýsti kröfum sínum innan tilskilins frests sem og samþykkti skiptastjóri kröfunar athugasemdalaust. Í kröfulýsingu varnaraðila kom meðal annars fram fjárhæð kröfunnar sundurliðuð og að um væri að ræða veðkröfur samkvæmt 111. gr. gþl. Þá sagði einnig í niðurlagi kröfulýsingarinnar eftirfarandi: „*Framangreind fjárhæð ásamt áfallandi vöxtum og kostnaði óskast greidd af eignum dánarbúsins til skrifstofu minnar, í samræmi við úthlutun úr búinu og lýsta rétt hæð kröfunnar.*“ Í 2. mgr. 57. gr. kemur

fram að þau gögn skulu fylgja kröfulýsingu sem kröfur eru studdar við. Í 4. mgr. 57. gr. kemur fram að kröfulýsingu fyrir skiptastjóra fylgja sömu áhrif og ef mál hefði verið höfðað um kröfuna á þeirri stund sem hún berst honum. Af þessu leiðir að þegar kröfuhafi lýsir kröfu í bú, hvort sem það er í þrotabú eða í dánarbú, er hann bundinn af kröfugerð kröfulýsingar sinnar líkt og í einkamáli.

Deilt er um hvort varnaraðila hafi verið heimilt að reikna dráttarvexti og frekari innheimtukostnað á kröfu sína. Í kröfulýsingu er fjárhæð kröfu lýst en ekki fjárhæð vaxta í krónum líkt og áskilnaður er um í 1. mgr. 57. gr. laga nr. 20/1991. Með kröfulýsingu fylgdu ekki gögn er sýna fjárhæð vaxta.

Kröfu sóknaraðila er samkvæmt kröfulýsingu lýst sem kröfu samkvæmt 111 gr. laga nr. 21/1991 sem veðkröfu, en í 1. mgr. 111. gr. segir: *Næstar kröfum skv. 109. og 110. gr. ganga kröfur sem njóta veðréttar eða annarra tryggingarréttinda í eign þrotabúsins að því leyti sem þeim verður fullnægt af andvirði eignarinnar og arði eða öðrum tekjum sem þrotabúið hefur fengið greitt af henni.* “Í 1. tl. 1. mgr. 114. gr. laga nr. 21/1991 segir: *Að baki öllum kröfum skv. 109.–113. gr. koma eftirtaldar kröfur í þeirri röð sem hér segir: 1. kröfur um vexti, verðbætur, gengismun og kostnað af innheimtu kröfu skv. 112. eða 113. gr. sem hafa fallið til eftir að úrskurður gekk um að búið sé tekið til gjaldþrotaskipta.*

Líkt og fram kemur í 57. gr. laga nr. 20/1991 fylgja sömu áhrif af kröfulýsingu fyrir skiptastjóra og mál hefði verið höfðað um kröfuna á þeirri stundu sem hún berst honum. Samkvæmt ákvæðinu bar varnaraðila að lýsa kröfum um vexti í krónum í kröfulýsingu. Varnaraðili var því bundinn af kröfugerð kröfulýsingar sinnar líkt og í einkamáli og þeirri fjárhæð sem samþykkt var hjá skiptastjóra sem veðkrafa og féll undir áhvilandi tryggingarbréf. Samkvæmt gögnum málsins var kröfu um dráttarvexti ekki lýst í krónum í kröfulýsingu varnaraðila h. 17. febrúar 2017 en varnaraðila hefði verið í lófa lagið að tilgreina dráttarvexti í krónum vegna þess tímabils er leið frá því skuldin féll í gjalddaga og þar til að kröfu var lýst fyrir skiptastjóra. Nefndin telur því að varnaraðila sé óheimilt að innheimta dráttarvexti fyrir það tímabil frá því að skuldin féll í gjalddaga hinn 20. desember 2016 þegar úrskurður héraðsdóms um opinber skipti var kveðinn upp og þar til kröfu sóknaraðila var lýst í búið hinn 17. febrúar 2017.

Sóknaraðili vísar til þess að hvorki henni né skiptastjóra hafi verið tilkynnt um að kröfur varnaraðila væru fallnar í gjalddaga og að þær væru enn í innheimtu þrátt fyrir samkomulag skiptastjóra og sóknaraðila um kaup á eignarhlut dánarbúsins í fasteigninni að Réttarholti 5. Í 1. mgr. 99. gr. gpl. er kveðið á um að allar kröfur á hendur þrotabúi falli sjálfkrafa í gjalddaga við uppkvaðningu úrskurðar héraðsdómara um að búið sé tekið til gjaldþrotaskipta án tillits til þess sem áður hafði verið umsamið eða ákveðið með öðrum hætti. Mætti því ætla að skiptastjóra ætti í það minnsta að hafa verið ljóst að kröfur varnaraðila hafi fallið í gjalddaga hinn 20. desember 2016 er héraðsdómari kvað á um að búið væri tekið til skipta og hafa það í huga er samkomulag var gert við sóknaraðila varðandi kaup á eignarhlut dánarbúsins.

Hvað varðar sjónarmið sóknaraðila um að við kaup sóknaraðila á eignarhlut dánarbúsins í eigninni X hafi sóknaraðili öðlast stöðu ábyrgðaraðila samkvæmt lögum nr. 32/2009 um ábyrgðarmenn og fari því um réttarvernd sóknaraðila samkvæmt lögum nr. 32/2009 um ábyrgðarmenn, sbr. 1. og 2. mgr. laganna telur nefndin ljóst að með kaupum sóknaraðila á eignarhluta dánarbúsins í fasteigninni X hafi sóknaraðili persónulega tekið yfir áhvilandi skuldir á fasteigninni og þar með ábyrgð á greiðslu áhvilandi veðkrafa, þar með talið dráttarvexti af kröfunum. Lög um ábyrgðarmenn eiga við um ábyrgð á skuldum þriðja aðila og eiga því ekki við hér.

Hvað varðar fjárhæð innheimtuþóknunar telur nefndin að hún hafi ekki samkvæmt samþykktum sínum lögsögu yfir því að meta réttmæti hennar og vísast til þess að bera megi ágreining þar að lútandi undir úrskurðarnefnd lögmanna.

Hvað varðar kröfu sóknaraðila um greiðslu málskostnaðar auk kærúmálskostnaðar fyrir nefndinni hefur nefndin samkvæmt samþykktum úrskurðarnefndar um viðskipti við fjármálafyrirtæki enga heimild til að ákvarða sóknaraðila málskostnað í málinu. Verður kröfu hans um greiðslu málskostnaðar þar af leiðandi vísað frá, sbr. t.d. úrskurði nefndarinnar í málum nr. 105/2013 og 44/2016.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfum sóknaraðila, M, á hendur varnaraðila, F, um endurgreiðslu að fjárhæð 1.527.048 kr. er hafnað. Varnaraðila ber þó að endurgreiða sóknaraðila dráttarvexti vegna tímabilsins frá 20. desember 2016 til 17. febrúar 2017.

Kröfu sóknaraðila um greiðslu málskostnaðar úr hendi varnaraðila er vísað frá.

Reykjavík, 28. júní 2019.

Auður Inga Ingvarsdóttir

Geir Arnar Marelsson
Magnús Fannar Sigurhansson

Hildigunnur Hafsteinsdóttir
Unnur Erla Jónsdóttir